

POSLEDNÁ
ŽENA
Z RODU
MOONOVCOV

BARBARA DAVISOVÁ

AMAZON CHARTS BESTSELLER

BARBARA DAVISOVÁ

**POSLEDNÁ ŽENA
Z RODU MOONOVCOV**

POSLEDNÁ
ŽENA
Z RODU
MOONOVCOV

BARBARA DAVISOVÁ

aurora

Z anglického originálu Barbara Davis: *The Last of the Moon Girls*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lake Union Publishing, Seattle
preložila Mgr. Katarína Kvoriaková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2021.
Číslo publikácie 3.

Jazyková redaktorka Martina Korbová
Zodpovedný redaktor Mgr. Matúš Mládek
Technická redaktorka Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © Barbara Davis 2020
All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Mgr. Katarína Kvoriaková 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2021

Tvrdá väzba ISBN 978-80-973727-2-9
eBook ISBN 978-80-973727-3-6

*Ženám...
Liečiteľkám srdc
Nositeľkám svetla
Čarovným bytostiam*

Láska vytvárá mágiu.
Konečný zmysel
příbehu sveta,
amen vesmíru.

Novalis

PROLÓG

Ak na istý čas ponoríte telo do kvapaliny, prechádza rôznymi formami rozkladu: istým spôsobom prudkejším, iným spôsobom jemnejším – aspoň tak mi to tvrdili. My Moonové o tom veľa nevieme. My si totiž volíme oheň, keď nadíde náš čas, a potom rozsypeme svoj popol po zemi, ktorá nám patrí už viac než dve storočia. Aj môj tam teraz spočíva, premiešaný s prachom mojich predkov.

Naozaj prešli iba dva týždne, odkedy som sa pobrala? Týždne prešlapovania medzi svetmi, neschopná zostať, neochotná odísť, spútaná ľútosťou a nedokončenými záležitosťami. Odlúčenie mi však pripadá akési dlhšie. Dnes však nerozjímam nad vlastnou smrťou, ale nad smrťou dvoch mladých dievčat – Darcy a Heather Gilmanových. Odvtedy uplynulo už osem rokov. Skoro tri týždne boli nezvestné, keď ich telá napokon vytiahli z vody. Bol to príšerný pohľad, ale aj tak som sa pozerala. Pochopte, prehľadávali môj rybník a viedlo ich presvedčenie, že nájdu, čo hľadajú. A prečo by aj nie, keď celé mesto ukazovalo prstom na mňa? Pre to, kým som bola – či skôr čím som bola. Alebo aspoň čo si o mne vymysleli.

Zdá sa, že spomienky nezomierajú spolu s telom. Od toho hrozného dňa pri rybníku uplynuli roky a ja si to stále pamätám do najmenších detailov, prehrávam si to zas a znovu v nekonečnej, neľútostnej slučke. Náčelník polície v rybárskych čížmách, jeho chlapi v člne. Neďaleko sa

vynímala dodávka súdneho znalca, jej zadné dvere doširoka roztvorené v nádeji na nový náklad. V matkinej tvári bielej ako stena sa zračilo očakávanie, že sa konečne dozvie o osude svojich dcér. Davom sa niesol šepot ako elektrický prúd. A potom veľavravné prenikavé pískanie.

Zosadne na nás ťaživé ticho, také, ktoré nesie vlastnú váhu – mŕtvolnú váhu. Nikto sa ani nepohne, keď sa vynorí prvé telo. Mihnú sa ruka v zablatenom hnedom kabáte, voda sa vylieva z rukávov, keď vyťahujú premočenú postavu na breh. Nafúknutú, sčernetú tvár šťastí halia pramene premočených tmavých vlasov.

Zaobchádzajú s ňou pozorne, s nehou, na ktorú je priam hrôzostrašné a bolestné pozerieť. Chcú zachovať dôkazy, uvedomím si a po chrbte sa mi rozbehne ľadový pot. Nech majú na čom postaviť obžalobu. Proti mne.

Po krátkej chvíli sa objaví druhé telo. Vtom sa z matky vyderie zlomený výkrik, srdce sa jej triešti na kusy.

A vtedy sa to všetko začalo rozpadávať. Ten príšerný deň nastavil kurz všetkému ostatnému. Koncu farmy. A možno aj koncu Moonovcov¹.

---

¹ Pozn. prekladateľky: Hlavná hrdinka tejto knihy sa volá Elzibeth Moonová a práve zdedila farmu Moon Girls farm, ktorej názov je priamo odvodený od jej priezviska. Napriek tomu faktú a s rizikom, že sa tento odkaz stratí, som sa pre lepšiu zrozumiteľnosť rozhodla názov farmy preložiť ako Mesačná farma.

1

16. júl

Althea Moonová zomrela.

Tak znelo hlavné posolstvo listu. Zomrela vo svojej posteli v jedno nedeľné ráno. Zomrela po dlhom boji so zákernou chorobou. Zomrela a už ju dokonca aj spálili a popol rozsypali za splnu mesiaca, ako si to želala vo svojej poslednej vôli.

Miestnosť sa Lizzy rozostrila pred očami, keď zaslzeným pohľadom prebehla po strohých riadkoch zlievajúcich sa na stránke. *Vzhľadom na to, že nepoznáme súčasné miesto pobytu Vašej matky, boli ste ustanovená ako jediná vlastníčka Mesačnej farmy. Zasielam Vám tento balíček podľa posledného želania Vašej starej matky.*

Dole svietil podpis. *Evangeline Broussardová*. To meno jej nič nehovorilo, ale bolo zjavné, že nech už tá žena bola ktokoľvek, vedela o Altheiných posledných okamihoch života viac než ona. Ona dokonca ani len netušila, že bola stará mama chorá.

Lizzy prehltla posledné slzy a na jazyku sa jej rozvinula slaná chuť viny a žiaľu. Potom sa načiahla po balíček, ktorý prišiel spolu s listom. Bol zabalený v hnedom papieri a akýsi ošúchaný. Hľadela na slová odtlačené na balíku červeným atramentom: VRÁTIŤ ODOSIELATEĽOVI. Očividne to niekto poslal na adresu

jej starého bytu, noví nájomníci ho vrátili a potom ho znovu poslali k nej do kancelárie.

Chcela poslať Althei oznámenie o zmene adresy, ale, ako všetko v poslednej dobe, vyšumelo jej to z hlavy. Keď roztrhla baliaci papier, zadržala dych. No keď jej zrak padol na precízne opracovanú čiernu kožu, prudko vydýchla. Poznala tú knihu veľmi dobre. Denník, ktorý dostala od Althey na šesťnástu narodeniny – denník, aký dostávajú *všetky* Moonové na šesťnástu narodeniny.

Prsty sa jej chveli, keď prechádzala po prebale, po výstupkoch na chrbte, po stránkach s hrubými lemovanými okrajmi, ktoré poznala naspamäť. V meste Salem Creek sa nachádzalo osem ďalších rovnakých kníh, uzamknutých v knižnici v čítárni starej mamy. Každá niesla meno autorky, ktorá do nich písala. *Sabinina kniha. Dorotheína kniha. Aurorina kniha.* A tak ďalej po generáciách. Deviaty zväzok – *Altheina kniha* – zaujal, pravdepodobne, miesto medzi nimi.

Patrili k moonovským tradíciám, rituálu prechodu, keď sa každá z rodiny vydala na Cestu. Starostlivo popísané zväzky plné liečiv a receptov, posvätných požehnaní a útržkov ženskej múdrosti, ktorú obozretne uchovávali pre budúce generácie. A teraz držala v ruke svoju knihu. Zjavila sa ako blesk z jasného neba, otravovala ju ako povestný trň v päte a zívala prázdnotou presne ako v deň, keď ju dostala.

Váhavo ju otvorila, hľadela na venovanie. *Elzibeth – Nadišiel čas zapísať vlastný príbeh.*

Nie Elizabeth. Elzibeth. Nemohla mať ani normálne meno.

V šesťnástich nemala ani najmenšiu chuť stať sa súčasťou tradície, ba ani žiadnej inej časti čudného dedičstva svojej rodiny. Chcela byť normálna ako *iní* ľudia. A tak zastrčila denník do zásuvky a ignorovala ho.

Keď ho teraz po toľkých rokoch držala v rukách, cítila z neho obvinenie. Pripomínal jej, že tým, že odmietla túto vzácnu rodinnú tradíciu, sa otočila chrbtom všetkému, čím jej stará mama žila, čo ju učila a čomu verila. Mohla pre Altheino dobro predstierať,

prispôbiť sa tomu, čo sa od nej očakávalo, a zaplniť denník hlúpymi čmáranicami. Veď aj normálne dievčatá si píšú denníky – ružové knižočky so srdiečkami na obale a s chatrnými mosadznými zámkami, aby si držali zvedavcov od tela. Lenže tvrdohlavosť jej nedovolila podvoliť sa. Odhodlala sa prerušiť tradície moonovskej rodiny a načrtnúť si vlastnú budúcnosť. A ako sa dalo vyčítať z naleštenej plakety na dverách jej kancelárie, aj to urobila. V priebehu ôsmich rokov prešla od prváčky na Dickersone cez stáž vo Worldwide až po kreatívnu riaditeľku v parfumárskej spoločnosti Chenier Fragrances.

No šesť mesiacov po vytúženom povýšení sa ešte vždy snažila uchopiť všetky povinnosti vyplývajúce z novej pozície a zvládnuť nedávnu prívalovú vlnu zmien vo svojom živote. Nezvyšoval čas povedať o tom Althei. Aspoň si to nahovárala. Pravdupovediac, komunikácia medzi nimi postupne počas rokov redla. Nie z lenivosti, ale pretože sa cítila previnilo. Pripadalo jej nesprávne chvastať sa svojím úspechom, kým stará mama sa musela prizerieť, ako jej celoživotné dielo – milovaná farma – chradne a hynie. Radšej presvedčila samu seba, že šeky, ktoré z času na čas poslala, odčinili osem rokov neprítomnosti, listy, na ktoré neodpovedala, a telefonáty, ktoré uskutočnila len zriedkavo. Neodčinili nič, pravdaže. Ani nemohli. A teraz už bolo neskoro a už nikdy nebude môcť Althei niečo povedať.

Pokúšala sa to stráviť. Svet bez Althey Moonovej. No akosi sa jej to nedarilo. Ako mohla byť taká žena plná múdrosti, života a lásky, ktorá akoby pochádzala priamo zo samotnej pôdy, o ktorú sa tak neúnavne starala, navždy preč?

Nikdy jej nespomenula, že by ju trápila nejaká choroba. Ani v jednom z dlhých listov plných noviniek. No list od Evangeline Broussardovej spomínal dlhodobú chorobu. Prečo by si Althea nechávala také tajomstvo pre seba?

„Aha, tak tu si – konečne.“

Lizzy zaklipkala očami, aby potlačila čerstvý príval slz. Ohromene zbadala Luca Cherniera, ako postáva vo dverách kancelárie. Nedávno sa dal ostrihať a vo svojom na mieru šitom

čiernom obleku Brioni vyzeral ešte úžasnejšie než zvyčajne. Aj si bol toho dobre vedomý, čo ju rozčuľovalo, keď spolu chodili. To však bolo dávno za nimi.

Potiahla nosom, potlačila zvyšky slz. Nič jej nebolo treba viac, než aby ju chlap, ktorý práve odobril jej povýšenie, našiel plakať za stolom v kancelárii. Alebo ju zasypal nepríjemnými otázkami, čo by sa aj stalo, keby sa na minútu pozastavil a všimol si, že si niečo necháva pre seba. Zdvihla naňho pohľad a dúfala, že vyzerá akoby nič, kým si nenápadne spustila denník na kolená, aby ho nezbadať.

„Potrebuješ niečo?“

Nasadil úsmev, v ktorom odhalil podľa všetkého nedávno vybielené zuby. „Hľadal som ťa tu cez obed, ale vraj si mala nejaké stretnutie.“

„Sedela som tu s marketingom a snažila sa dotiahnuť koncept na novú kampaň do tlače. Ešte sa nám to úplne nepodarilo, ale mali by sme...“

Mávnutím ruky ju umlčal uprostred vety. „Čo keby sme si po práci vyrazili? Chcel som ťa vziať na obed, ale večera je ešte lepšia možnosť, nemyslíš?“

Nie, veru si to nemyslela, hoci ju neprekvapovalo, že on zjavne áno. Bol zvyknutý, že vždy dosiahne svoje. A prečo by aj nie? Veď z tohto chlapa šarm priam sršal. A neublížilo mu ani to, že vyzeral ako Johnny Depp bez očnej linky, ani to, že po matke zdedil náznak francúzskeho prízvuku. No to všetko rýchlo stratilo svoj lesk.

Museli sa veľmi snažiť, aby to celé zostalo len medzi nimi. Žiadne flirty na pracovisku ani verejné prejavy lásky. Nijaké obedy, na ktorých by ich nesprevádzali pracovné podklady či powerpointová prezentácia. V ten večer, keď oznámili jej povýšenie, sa vybrali oslavovať do baru Daniel a narazili na Reynolda Ackermana, advokáta z právneho oddelenia, ktorý tam náhodou zobral manželku na oslavu dvadsiateho výročia sobáša. Vtedy pochopila, že sa musí rozhodnúť. Buď vzťah ukončí, alebo sa ocitne v kliše romániku na pracovisku.

Na druhý deň sa s ním rozišla. Luc to vzal dosť dobre, možno preto, že hneď na začiatku si stanovili základné pravidlá. Keď nadíde ten správny čas, ktorakolvek strana môže zo vzťahu vyčúvať. Bez sĺz. Bez vzájomných výčitiek. V poslednej dobe jej však naznačoval, že by rád pozbieral čriečky vzťahu a poskladal ich znovu dokopy. Čo sa jej týkalo, neprichádzalo to do úvahy.

„Takže dnes večer?“ zopakoval otázku od dverí. „Môžeme skočiť do talianskej reštaurácie.“

„Nemôžem, prepáč.“

„Zarezervujem stôl u Scarpetta. Tie ich cannoli...“

„Zomrela mi stará mama,“ vykoktala. „Práve som dostala oznámenie.“

Luc mal dosť slušnosti, aby sa prestal škeriť. Vošiel dnu a zavrel za sebou dvere. „To ma mrzí. Nevedel som, že bola chorá.“

„Ani ja nie.“ Tie slová ju zhrýzali viac, ako by si pomyslela. Musela odvrátiť zrak. Vyplakať sa na ramene toho druhého nepatrilo k pravidlám ich vzťahu a nemienila s tým začínať ani teraz. „Zjavne to predo mnou tajila.“

„Nespomínam si, že by si o nej často hovorila. Či celkovo o rodine, keď už sme pri tom. Boli ste si blízke?“

„Áno, boli,“ pripustila napokon. „V podstate ma vychovala.“

„Uf, to je hrozné.“

Lizzy naňho zízala od stola. *Hrozné? Také niečo povieš človeku, ktorý sa práve dozvedel o smrti milovanej osoby? A predsa ju to neprekvapovalo. Už zažila, ako sa vyrovnáva so smrťou.*

Už niekoľko mesiacov sa potajomky stretávali, keď Lucova matka a Lizzina mentorka vo svete vôní nakoniec prehrala svoj boj s rakovinou krčka maternice. Lizzy ho sledovala, ako mu všetci na pohrebe potriasali rukami a vyjadrovali sústrasť, ako sa hral na svedomitého synáčika. No keď sa popoludnie pomaly chýlilo ku koncu, nadobudla pocit, že o nič iné vlastne ani nešlo – len sa vžil do roly trúchliaceho. Spočiatku si nedostatok zármutku vysvetľovala tým, že matkina choroba trvala dlho. Mal dosť času pripraviť sa na to, zmieriť sa s tým a rozlúčiť. Teraz však uvažovala, či ho neprecenila.

„Úprimnú sústrasť,“ dodal napokon, načiahol sa ponad stôl a chytil ju za ruku. „Teraz asi budeš chcieť ísť domov na pohreb, pravdaže.“

Lizzy si uvoľnila ruku, zložila ju v lone, aby na ňu nedočiahol. „Žiadny pohreb nebude. Už rozsypali jej popol.“

Lucovo obočie vystrelilo navrch čela. „Čože? A to bez teba?“

Lizzy prikývla, nemala chuť to rozvádzať. Keď šlo o jej rodinu, nerada sa delila o detaily s okolím. Ak chcete, aby vás vo svete brali vážne – a to ona chcela –, niektoré veci proste nevyťahujete.

„V rodine si nepotrpíme na veľké ceremónie,“ oznámila mu a popritom znovu zažmurkala, aby potlačila príval slz. *Pokiaľ nepovažuješ rozprášenie svojho popola po levandulovom poli počas prvého splnu po tvojej smrti za ceremóniu.* „Okrem toho to bola moja chyba. Zabudla som jej poslať novú adresu, keď som sa presťahovala, takže nastal zmätok s listom. Zomrela už pred dvomi mesiacmi. Keď som neodpovedala na list, pohrebníctvo sa muselo postarať o jej popol.“

Luc prikývol, akoby to dávalo dokonalý zmysel. Potom sa náhle zamračil. „No aj tak je to trochu divné, nie? Že to spravili bez teba.“

Lizzy sa mu vyhýbala pohľadom. „Máme takú rodinnú tradíciu. Čo... sa týka načasovania. No, v každom prípade už je po všetkom.“

„Aj tak dobre, podľa mňa. Pohreby mi nikdy veľmi nešli. Všetok ten smútok nahromadený na jednom mieste.“ Prestal hovoriť a predstieral, že ho striaslo. „Keď sa tak nad tým zamyslíš, tak je to úplne zbytočná emócia. Ten človek, čo umrel, už aj tak nevie, že za ním smútiš, pretože, nuž, je mŕtvy. A všetci tam len tak stoja a mrmlú otrepané frázy a napchávajú sa jednohubkami. A potom tu máme rodinu, čo je len ďalší problém na spadnutie. Stále kopec problémov... alebo ako hovorievala moja matka, je to... *complicqué*.“

Complicqué. Komplikované.

Lizzy prikývla. Tento popis na Moonovcov sedel dokonale. „Áno. My máme tiež dosť... problémov.“

„Kedy si tam zašla naposledy?“

„Nikdy. Odišla som pred ôsmimi rokmi a viac som tam nevkročila.“

Luc potichu zahvízdal. „Tak to je dosť dlho aj na mňa. Tvoja mama sa už tiež pobrala?“

Lizzy dobre vedela, na čo sa pýta. Aj tvoja mama už *zomrela*? Pravdupovediac, ani netušila. Nikto z nich. A to bolo takmer to isté. „Áno, pobrala sa. Všetci sa už pobrali.“

Luc prešiel na jej stranu stola, oprel sa o roh. „Moja úbohá sirôtka,“ hlesol nežne. „No nie si sama, vieš o tom? Moja mama ťa zbožňovala, dokonca tak veľmi, že som jej musel sľúbiť, že sa o teba postarám. Povedala: *Luc, Lizzy jedného dňa vykvitne do dokonalosti a ja chcem, aby si sa o ňu postaral*. Akoby mi spolu s touto spoločnosťou zanechala aj teba.“

Lizzy odolávala nutkaniu zagúľať očami. „Luc, ale osobu nemôžeš nikomu zanechať. A ja sa viem o seba postarať sama už dosť dlho.“

Postavil sa a presunul sa k oknu. „Koľko času budeš potrebovať? Tri, štyri dni?“

Zamračila sa. „A na čo?“

„Ja neviem. Na trúchlenie, teda asi. Čokoľvek treba. Hádám, že budeš musieť zariadiť aj nejaké finančné záležitosti, predať dom a tak.“

„Vlastne, je to farma. Bylinková farma. Ale nemusím sa tam vracieť. Dokážem všetko vybaviť aj odtiaľto.“

„Vážne?“ Usmial sa, akoby ho to milo prekvapilo. „A ja som ťa považoval za sentimentálnu.“

Lizzy pokrútila hlavou. Zúfalo túžila ukončiť tento rozhovor skôr, ako z nej vypadne niečo, prečo by Luc zdvihol svoje dokonale upravené obočie. „Musím len... toho veľa spracovať. Spomienky, ktoré by som radšej nevyťahovala. Ako si povedal, je to... *complicqué*.“

Na tvári sa mu rozhostil úsmev, ktorý v sebe spájal aroganciu s blahosklonnosťou. „Hej, moja matka bola dosť sentimentálna. Hovorievala, že všetci sa z času na čas potrebujeme vrátiť

domov, aby sme si pripomenuli, odkiaľ pochádzame. Myslím, že mala pravdu len spolovice. Naozaj musíme ísť občas domov, ale len preto, aby sme si v prvom rade pripomenuli, prečo sme odtiaľ ušli. A potom máme jasno, čo vlastne chceme. Pretože z dlhodobého hľadiska záleží len na tom. Čo očakávame od života a čo sme ochotní podstúpiť, aby sme to dosiahli. Možno presne to potrebuješ, Lizzy. Stráviť nejaký čas so spomienkami. Možno sa potom budeš na veci pozeráť inak.“

Čas so spomienkami.

Lizzin pohľad skĺzol do lona, nechcela sa mu pozrieť do očí. Nemal ani šajnu, čo od nej žiadal. Ani nemal odkiaľ. Akoby si niekto vôbec vedel predstaviť ten druh spomienok, o ktorých sa tu bavili...

„To je v pohode, naozaj. Som v pohode. Môžem to vybaviť aj na diaľku.“

Luc si ju skepticky prezeral. „Poslúž si, ale mne sa nezdáš v pohode. Možno potrebuješ niečo povedať, aby si mohla spracovať túto stratu. Dať za tým všetkým bodku, ako sa hovorí. Mohol by som ísť s tebou, pomohol by som ti s tým.“

Tak to by sme mali, skutočný motív ukrytý za jeho náhlym záujmom.

„Luc, rozišli sme sa už pred niekoľkými mesiacmi.“

„Viem.“

„Tak prečo mi niečo také navrhuješ?“

„Verila by si tomu, že som sa snažil byť šľachetný?“

„Nie.“

Lucovi zamrzol úsmev, zrejme prijal svoju porážku. „No aj tak je to mizerný čas, aby si bola sama. Aspoň mi dovoľ, aby som ťa zobral na tú večeru. Sľubujem, že sa budeme držať len obchodných záležitostí, ak si to tak želáš.“

„Ďakujem, ale myslím, že potrebujem byť sama.“

Lizzy ho sledovala, ako odchádza. Vedela, že ho vytočila. No v jednom mal pravdu. Naozaj *potrebovala* čas, aby strávila fakt, že zrazu ostala na tomto svete sama, a čo to znamenalo. Althea zomrela a jej matka sa zjavne vyparila zo zemského povrchu,

či už doslova alebo prenesene. A po Elzibeth neexistovalo viac Moonovcov, tým si bola istá. No v každom prípade, stala sa poslednou ženou z rodu Moonovcov.